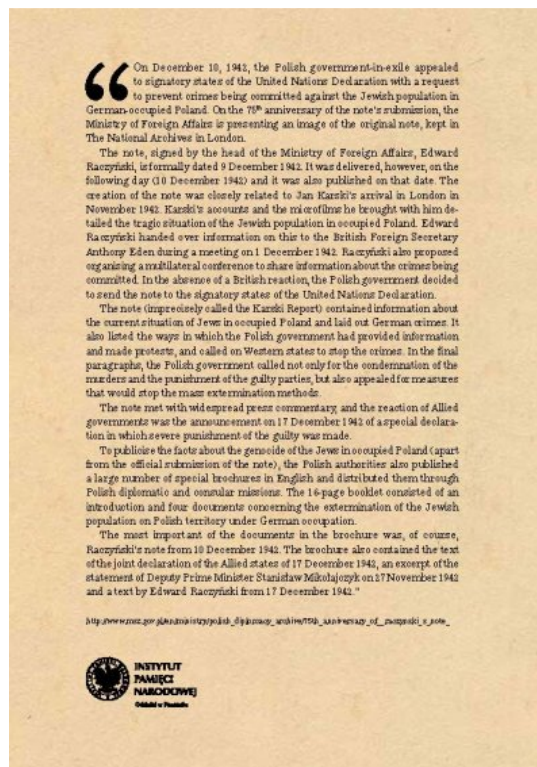
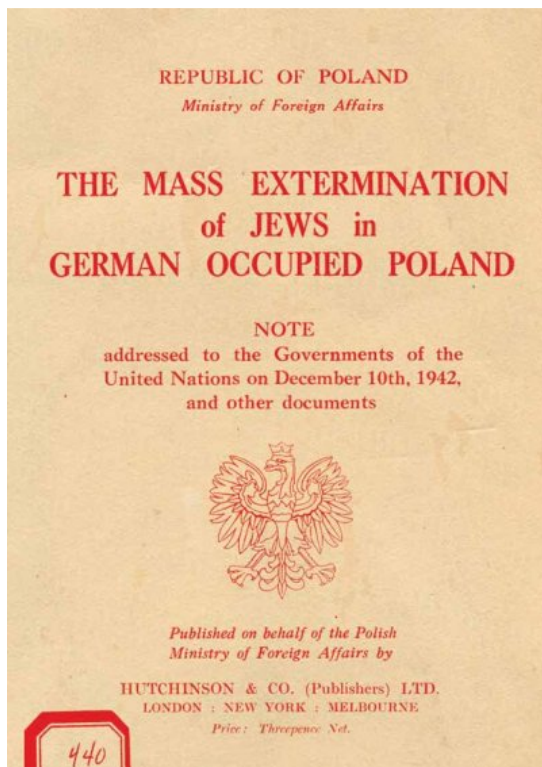

Instytut Pamięci Narodowej

https://ipn.gov.pl/pl/aktualnosci/47587,Prezentacja-reprintu-tzw-Noty-Raczyńskiego-podczas-wystawy-Europa-w-rodzinie-Lon.html
2021-05-13, 05:17

Prezentacja reprintu tzw. „Noty Raczyńskiego” podczas wystawy „Europa w rodzinie” - Londyn, 4-19 marca 2018

Wystawa prezentowana jest w Ognisku Polskim w Londynie

REPUBLIC OF POLAND
Ministry of Foreign Affairs

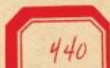
THE MASS EXTERMINATION of JEWS in GERMAN OCCUPIED POLAND

NOTE
addressed to the Governments of the
United Nations on December 10th, 1942,
and other documents

Published on behalf of the Polish
Ministry of Foreign Affairs by

HUTCHINSON & CO. (Publishers) LTD.
LONDON : NEW YORK : MELBOURNE
Price: Threepence Net.

“ On December 10, 1942, the Polish government-in-exile appealed to signatory states of the United Nations Declaration with a request to prevent crimes being committed against the Jewish population in German-occupied Poland. On the 70th anniversary of the note's submission, the Ministry of Foreign Affairs is presenting an image of the original note, kept in The National Archives in London.

The note, signed by the head of the Ministry of Foreign Affairs, Edward Raczynski, is formally dated 9 December 1942. It was delivered, however, on the following day (10 December 1942) and it was also published on that date. The creation of the note was closely related to Jan Karłowicz's arrival in London in November 1942. Karłowicz's account and the microfilm he brought with him detailed the tragic situation of the Jewish population in occupied Poland. Edward Raczynski handed over information on this to the British Foreign Secretary Anthony Eden during a meeting on 1 December 1942. Raczynski also proposed organising a multilateral conference to share information about the crimes being committed. In the absence of a British reaction, the Polish government decided to send the note to the signatory states of the United Nations Declaration.

The note (imprecisely called the Karski Report) contained information about the current situation of Jews in occupied Poland and laid out German crimes. It also listed the ways in which the Polish government had provided information and made protests, and called on Western states to stop the crimes. In the final paragraph, the Polish government called not only for the condemnation of the razzias and the punishment of the guilty parties, but also appealed for measures that would stop the mass extermination methods.

The note met with widespread press commentary and the reaction of Allied governments was the announcement on 17 December 1942 of a special declaration in which severe punishment of the guilty was made.

To publicise the facts about the genocide of the Jews in occupied Poland (apart from the official submission of the note), the Polish authorities also published a large number of special brochures in English and distributed them through Polish diplomatic and consular missions. The 16-page booklet consisted of an introduction and four documents concerning the extermination of the Jewish population on Polish territory under German occupation.

The most important of the documents in the brochure was, of course, Raczynski's note from 10 December 1942. The brochure also contained the text of the joint declaration of the Allied states of 17 December 1942, an excerpt of the statement of Deputy Prime Minister Stanisław Mikolajczyk on 17 November 1942 and a text by Edward Raczynski from 17 December 1942.

http://www.nac.archives.gov/press/polski_dokument_ukladany70_lecieciotydzienia_polski_nota

21

The Polish Government—as the representatives of the legitimate authority on territories in which the Germans are carrying out the systematic extermination of Polish citizens and of citizens of Jewish origin of many other European countries—consider it their duty to address themselves to the Governments of the United Nations, in the confident belief that they will share their opinion as to the necessity not only of condemning the crimes committed by the Germans and punishing the criminals, but also of finding means offering the hope that Germany might be effectively restrained from continuing to apply her methods of mass extermination.

Rząd polski — jako przedstawiciel prawomocnej władzy kraju, w którym Niemcy prowadzą systematyczną eksterminację obywateli polskich i obywateli pochodzenia żydowskiego wielu innych krajów europejskich — uważa za swój obowiązek zwrócić się do rządów Narodów Zjednoczonych, ufając, że podzieli one jego opinię co do konieczności nie tylko potępienia zbrodni popełnianych przez Niemców i ukarania zbrodniarzy, ale także znalezienia skutecznych środków, po których można by się spodziewać, że powstrzymają Niemcy od dalszego stosowania metod masowej zagłady.

” 10 grudnia 1942 r. rząd RP na uchodźstwie zwrócił się do państw sygnatariuszy Deklaracji Narodów Zjednoczonych z apelem w sprawie zapobieżenia zbrodniom dokonywanym na ludności żydowskiej w okupowanej przez Niemców Polsce. W 75. rocznicę złożenia noty w tej sprawie Ministerstwo Spraw Zagranicznych przedstawia wizerunek oryginalnej noty, przechowywanej w brytyjskim Archiwum Narodowym.

Prezentowana nota, sygnowana przez ówczesnego kierownika MSZ Edwarda Raczynskiego, nosi formalnie datę 9 grudnia 1942 r. Jej wręczenie nastąpiło jednak kolejnego dnia (10 grudnia 1942 r.) i z taką też datą została ona następnie opublikowana. Powstanie noty było ściśle związane z przyjazdem Jana Karłowicza do Londynu w listopadzie 1942 r. Relacje Karłowicza i przewieszone przez niego mikrofilmy ukazywały tragiczną sytuację ludności żydowskiej w okupowanej Polsce. Informacje na ten temat Edward Raczynski przekazał ministrowi spraw zagranicznych Wielkiej Brytanii Anthony'emu Edenowi w czasie spotkania 1 grudnia 1942 r. Raczynski proponował także zorganizowanie wielostronnej konferencji w celu rozpowszechnienia wiedzy o dokonywanych zbrodniach. Wobec braku brytyjskiej reakcji rząd polski postanowił zwrócić się z notą do państw sygnatariuszy Deklaracji Narodów Zjednoczonych.

Nota (nieprecyzyjnie nazywana Raportem Karskiego) zawierała dane na temat aktualnej sytuacji Żydów w okupowanej Polsce i wskazywała na zbrodnie niemieckie. Obejmowała także wykaz działań informacyjnych i protestacyjnych rządu polskiego w tej sprawie oraz sztywła państwa zachodnie do powstrzymania zbrodni. W końcowych akapitach rząd polski wzywał nie tylko do potępienia dokonywanych mordów i ukarania winnych, ale także apelował o podjęcie takich działań, które powstrzymałyby stosowanie metod masowej zagłady.

Złożenie noty spotkało się z licznymi komentarzami prasowymi, a reakcją rządów państw sprzymierzonych było ogłoszenie w dniu 17 grudnia 1942 r. specjalnej deklaracji, w której m.in. zapowiedziano surowe ukaranie winnych.

Władze polskie, pragnące nagłośnić fakty ludobójstwa Żydów na terenie okupowanej Polski (poza oficjalnym złożeniem noty), zdecydowały się także na opublikowanie specjalnej broszury w wysokim nakładzie w języku angielskim i dystrybuowanie jej m.in. przez polskie placówki dyplomatyczne i konsularne. W rezultacie wydano szesnastostronicową broszurę składającą się ze wstępu i z czterech dokumentów dotyczących eksterminacji ludności żydowskiej na terenie Polski pod okupacją niemiecką.

Najważniejszym spośród prezentowanych w broszurze dokumentów była oczywiście „nota Raczynskiego” z 10 grudnia 1942 r. W broszurze zamieszczono także tekst wspólnej deklaracji państw sprzymierzonych z 17 grudnia 1942 r., fragment oświadczenia wicepremiera Stanisława Mikolajczyka z 27 listopada 1942 r. oraz tekst wystąpienia Edwarda Raczynskiego z 17 grudnia 1942 r.”

http://www.nac.gov.pl/ministerstwo/historia/wydarzenia/75_rocznica_noty_raczynskiego

The Polish Government—as the representatives of the legitimate authority on territories in which the Germans are carrying out the systematic extermination of Polish citizens and of citizens of Jewish origin of many other European countries—consider it their duty to address themselves to the Governments of the United Nations, in the confident belief that they will share their opinion as to the necessity not only of condemning the crimes committed by the Germans and punishing the criminals, but also of finding means offering the hope that Germany might be effectively restrained from continuing to apply her methods of mass extermination.

Rząd polski — jako przedstawiciel prawomocnej władzy kraju, w którym Niemcy prowadzą systematyczną eksterminację obywateli polskich i obywateli pochodzenia żydowskiego wielu innych krajów europejskich — uważa za swój obowiązek zwrócić się do rządów Narodów Zjednoczonych, ufając, że podziela one jego opinię co do konieczności nie tylko potępienia zbrodni popełnianych przez Niemców i ukarania zbrodniarzy, ale także znalezienia skutecznych środków, po których można by się spodziewać, że powstrzymają Niemcy od dalszego stosowania metod masowej zagłady.

10 grudnia 1942 r. rząd RP na uchodźstwie zwrócił się do państw sygnatariuszy Deklaracji Narodów Zjednoczonych z apelem w sprawie zapobieżenia zbrodniom dokonywanym na ludności żydowskiej w okupowanej przez Niemców Polsce. W 75. rocznicę złożenia noty w tej sprawie Ministerstwo Spraw Zagranicznych przedstawiła wizerunek oryginalną notę, przechowywaną w brytyjskim Archiwum Narodowym.

Prezentowana nota, sygnowana przez ówczesnego kierownika MSZ Edwarda Raczyńskiego, nosi formalnie datę 9 grudnia 1942 r. Jej wręczenie nastąpiło jednak kolejnego dnia (10 grudnia 1942 r.) i z taką też datą została ona następnie opublikowana. Powstanie noty było ściśle związane z przyjazdem Jana Karskiego do Londynu w listopadzie 1942 r. Relacje Karskiego i przewiezione przez niego mikrofilmy ukazywały tragiczną sytuację ludności żydowskiej w okupowanej Polsce. Informacje na ten temat Edward Raczyński przekazał ministrowi spraw zagranicznych Wielkiej Brytanii Anthony'emu Edenowi w czasie spotkania 1 grudnia 1942 r. Raczyński proponował także zorganizowanie wielostronnej konferencji w celu rozpowszechnienia wiedzy o dokonywanych zbrodniach. Wobec braku brytyjskiej reakcji rząd polski postanowił zwrócić się z notą do państw sygnatariuszy Deklaracji Narodów Zjednoczonych.

Nota (nieprecyzyjnie nazywana Raportem Karskiego) zawierała dane na temat aktualnej sytuacji Żydów w okupowanej Polsce i wskazywała na zbrodnie niemieckie. Obejmowała także wykaz działań informacyjnych i protestacyjnych rządu polskiego w tej sprawie oraz wzywała państwa zachodnie do powstrzymania zbrodni. W końcowych akapitach rząd polski wzywał nie tylko do potępienia dokonywanych mordów i ukarania winnych, ale także apelował o podjęcie takich działań, które powstrzymałyby stosowanie metod masowej zagłady.

Złożenie noty spotkało się z licznymi komentarzami prasowymi, a reakcją rządów państw sprzymierzonych było ogłoszenie w dniu 17 grudnia 1942 r. specjalnej deklaracji, w której m.in. zapowiedziano surowe ukaranie winnych.

Władze polskie, prężąc nagłośnić fakty ludobójstwa Żydów na terenie okupowanej Polski (poza oficjalnym złożeniem noty), zdecydowały się także na opublikowanie specjalnej broszury w wysokim nakładzie w języku angielskim i dystrybuowanie jej m.in. przez polskie placówki dyplomatyczne i konsularne. W rezultacie wydano szesnastostronicową broszurę składającą się ze wstępu i z czterech dokumentów dotyczących eksterminacji ludności żydowskiej na terenie Polski pod okupacją niemiecką.

Najważniejszym spośród prezentowanych w broszurze dokumentów była oczywiście „nota Raczyńskiego” z 10 grudnia 1942 r. W broszurze zamieszczono także tekst wspólnej deklaracji państw sprzymierzonych z 17 grudnia 1942 r., fragment oświadczenia wicepremiera Stanisława Mikolajczyka z 27 listopada 1942 r. oraz tekst wystąpienia Edwarda Raczyńskiego z 17 grudnia 1942 r.”.

http://www.ms.gov.pl/ministerstwo/historia/wydarzenia/75_rocznica_noty_raczyńskiego

Podczas [wystawy „Europa w rodzinie. Ziemiaństwo polskie w XX w.”](#), eksponowanej w Ognisku Polskim w Londynie w dniach 4–19 marca 2018, zostanie zaprezentowany reprint tzw. „Noty Raczyńskiego”, przechowywany w brytyjskim Archiwum Narodowym, udostępniony dzięki uprzejmości Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

10 grudnia 1942 r. rząd RP na uchodźstwie zwrócił się do państw sygnatariuszy Deklaracji Narodów Zjednoczonych z apelem w sprawie zapobieżenia zbrodniom dokonywanym na ludności żydowskiej w okupowanej przez Niemców Polsce. Prezentowana nota, sygnowana przez ówczesnego kierownika MSZ Edwarda Raczyńskiego, nosi formalnie datę 9 grudnia 1942 r. Jej wręczenie nastąpiło jednak kolejnego dnia (10 grudnia 1942 r.) i z taką też datą została ona następnie opublikowana.

Powstanie noty było ściśle związane z przyjazdem Jana Karskiego do Londynu w listopadzie 1942 r. Relacje Karskiego i przewiezione przez niego mikrofilmy ukazywały tragiczną sytuację ludności żydowskiej w okupowanej Polsce. Informacje na ten temat Edward Raczyński przekazał ministrowi spraw zagranicznych Wielkiej Brytanii Anthony'emu Edenowi w czasie spotkania 1 grudnia 1942 r. Raczyński proponował także zorganizowanie wielostronnej konferencji w celu rozpowszechnienia informacji o dokonywanych zbrodniach. Wobec braku brytyjskiej reakcji rząd polski postanowił zwrócić się z notą do państw sygnatariuszy Deklaracji Narodów Zjednoczonych.

Nota (nieprecyzyjnie nazywana Raportem Karskiego) zawierała dane na temat aktualnej sytuacji Żydów w okupowanej Polsce i wskazywała na zbrodnie niemieckie. Obejmowała także wykaz działań informacyjnych i protestacyjnych rządu polskiego w tej sprawie oraz

wzywała państwa zachodnie do powstrzymania zbrodni. W końcowych akapitach rząd polski wzywał nie tylko do potępienia dokonywanych mordów i ukarania winnych, ale także apelował o podjęcie takich działań, które powstrzymałyby stosowanie metod masowej zagłady.

Złożenie noty spotkało się z licznymi komentarzami prasowanymi, a reakcją rządów państw sprzymierzonych było ogłoszenie w dniu 17 grudnia 1942 r. specjalnej deklaracji, w której m.in. zapowiedziano surowe ukaranie winnych.

Władze polskie, próbując nagłośnić fakty ludobójstwa Żydów na terenie okupowanej Polski (poza oficjalnym złożeniem noty), zdecydowały się także na opublikowanie specjalnej broszury „The Mass Extermination of Jews in German Occupied Poland” w wysokim nakładzie w języku angielskim i dystrybuowanie jej m.in. przez polskie placówki dyplomatyczne i konsularne. W rezultacie ogłoszono szesnastostronicową broszurę, składającą się ze wstępu i z czterech dokumentów dotyczących eksterminacji ludności żydowskiej na terenie Polski pod okupacją niemiecką.

Najważniejszym spośród prezentowanych w broszurze dokumentów była oczywiście „nota Raczyńskiego” z 10 grudnia 1942 r. W broszurze zamieszczono także tekst wspólnej deklaracji państw sprzymierzonych z 17 grudnia 1942 r., fragment oświadczenia wicepremiera Stanisława Mikołajczyka z 27 listopada 1942 r. oraz tekst wystąpienia Edwarda Raczyńskiego z 17 grudnia 1942 r.

Pełna treść broszury w formacie pliku PDF: [The Mass Extermination of Jews in German Occupied Poland](#).

Edwardowi Raczyńskiemu poświęcono film dokumentalny, gdzie znalazły się odniesienia do jego wystąpień dotyczących prześladowań ludności cywilnej. Fragment 6.25-6.50 pokazuje przemówienie z 13 stycznia 1942 r. w St. James's Palace, fragment 7.35-8.46 dotyczy noty z 10 grudnia 1942 r. i postaci Jana Karskiego. Film został przygotowany przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych i udostępniony do prezentacji na wystawie.